

List učenika OŠ Josipovac

KARASHICA

Godina 11., broj 11., veljača 2006.

Tema broja:

GRAD ZABORAVIO JOSIPOVAC?!

Pozdrav svima!

Pozdravljamo sve nove i stare čitatelje i otkrivamo Vam X, odnosno 11 razloga za čitanje Karašice. Do broja 11 došli smo jednadžbom u kojoj smo izbrojali sve dosadašnje brojeve našeg školskog lista, a ima ih upravo 11!!!

Otkrivamo Vam 11 tema (i malo više) koje se tiču Vaše škole, prijatelja, Vas i Vaše okoline.

Među važnijima izdvajamo:

Grad zaboravio Josipovac?!

Projekt UNICEF-a : škola bez nasilja

Nebo na poklon

Osnovan školski klub - Joško

Obilježili smo...

Ekskurzije 6.i 7. razreda

Osnovane «navijačice»

Čime se bavimo u slobodno vrijeme - neobične zanimacije

Nova lica u našoj školi

Stranice za najmlađe - Male ruke - vrijedne ruke

Oprosti za KUNG - FU!

I još puno toga imamo za Vas.

Ovu Karašicu pripremali smo s velikom ljubavlju i to baš za Vas!

Nadamo se da ćete i Vi ovaj rad znati cijeniti i da će Vas teme privući da ga čitate, ali i da

S nestrpljenjem čekate sljedeći 12 broj. Puno uživanja u čitanju želi Vam Uredništvo!!!

PS. HVALA SVIM PROFESORIMA ŠTO SU NAM DOPUSTILI ODLAZAK S NASTAVE ZBOG PRIPREMANJA KARAŠICE!!!

IZ SADRŽAJA:

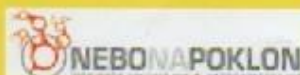
TEMA BROJA: Grad zaboravio Josipovac?!

Dobar dan gospodine Andersen

Projekt "Nebo na poklon"

Stoji grad...

Škola bez nasilja

"Joško" je s nama

KARAŠICA

List učenika OŠ Josipovac

Izdavač:

OŠ Josipovac
31221 Josipovac, Osječka 77a
tel./fax: 031/355-688

Za izdavača:

Lovorka Kuduz, ravnateljica

Odgovorna urednica i lektorica:

Margareta Princip, prof.

Glavne urednice:

Matea Iljkčić, 7.a
Ana Hlatki, 7.a
Sara Horvat, 7.a

Uredništvo:

Ira Štivić, 5.a; Anja Josipović, 5.a;
Valentina Špoljarić, 5.a; Sonja Kolak, 5.a;
Lucija Dujmović, 8.b; Petar Čoklo, 8.b;
Antonio Marić, 8.b; Nikolina Ostojić, 8.b;
Anita Hrastinski, 6.b; Katarina Vestemar-Kovač, 8.b

Nastavnice:

Nada Repinac, Margareta Terzić
Ljilja Romić, Snježana Glavaš

Fotke:

Ana Hlatki, Matea Iljkčić, Sara Horvat, Nada Repinac

Tisak:

COLOR PRINT Osijek, 098-338-656

NEBO NA POKLON

http://nebo.znanost.org • nebo@znanost.org

ZVIJEZDE SU S NAMA

Vrebali smo vedre noći i čekali zvijezde...

Pod pokroviteljstvom Ministarstva znanosti i športa, u proljeće 2005.g. organiziran je projekt "Nebo na poklon" kojem se priključila i naša škola. Učenici su se upoznali sa znanostima i znanstvenim metodama promatranja neba. Organizatori tog projekta opremili su škole jednim teleskopom kako bi se moglo promatrati nebo.

Kako bi saznali nešto više o tom projektu, razgovarali smo s voditeljicom projekta nastavnicom Blaženkom Grbeša.

1. Zašto ste se baš Vi odlučili voditi program?

- Odlučila sam se zato što je program rođan mojoj struci fizici i matematici.

2. Jeste li znali što treba pokazati učenicima ili ste se išli i vi obučiti?

- Nekoliko tjedana prije naših promatranja, ispred Bastiona u Osijeku, organizirana je edukacija za nas učitelje nakon čega smo puno lakše vodili Projekt.

3. Ukratko nam opišite, što su učenici radili?

- "Vrebali" smo vedre noći i sastajali se na školskom igralištu. Sastajali smo se oko 20.30 do 22 sata. Nakon što bi postavili teleskop, promatrali smo Jupiter i Saturn. A već sljedeću noć Mjesec. Pomoću nebeske karte raspoznavali smo najpoznatija zvijezda.

4. Je li se puno učenika prijavilo?

- U mojoj grupi bilo je 10 učenika, onda 6-ih razreda. Ali postojale su još dvije skupine koje su vodile učiteljica Margareta Terzić, 4. razred i

učiteljica Sanja Skrenković, 5. i 7. razred.

5. Kakve su bile reakcije učenika?

- Bilo je jako zanimljivo sastajati se s vršnjacima, tako kasno navečer. Mislim da su se lijepo zabavili i nešto naučili.

6. Jeste li zadovoljni radom učenika?

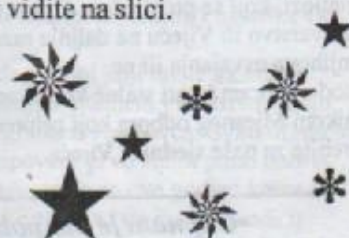
- Jesam, poneki su bili vrlo maštoviti i kreativni.

7. Sznali smo da ste išli u Valpovo poslije tih noći, pa nam ukratko recite što se tamo događalo?

- Radove smo poslali organizatorima tog projekta. I čekali smo da nas pozovu u Valpovo na završni susret. Susret je održan 12.06.2005. i to je bio Susret mladih astronoma Slavonije i Baranje. Predavanje su održali predstavnici projekta Ivica Skokić i Goran Kurtović, a nakon toga je uslijedilo natjecanje iz astronomije. U pobjedničkoj ekipi nalazilo se dvoje naših učenika Ivana Miletić i Antonio Marić. Oni su nagrađeni slatkišima s kojima smo se i mi počastili. Organizatori projekta "Nebo na poklon", nagradili su sve sudionike projekta majicama s prigodnim motivom, koje vidite na slici.

Izguljane noći nisu ih vmorile!

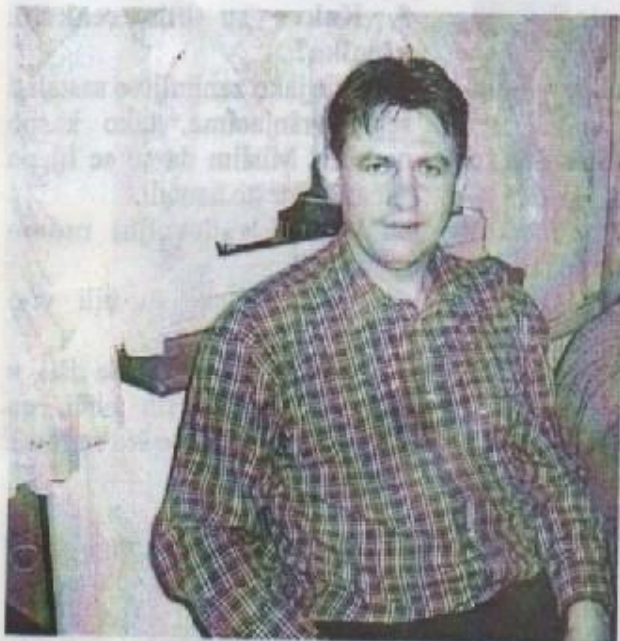

Antonio Marić, 8b
Matea Iljić, 7a

GRAD ZABORAVIO JOSIPOVAC?!

Nekada je OŠ Josipovac bila jedna od najljepših osnovnih škola u gradu i okolici

• Svi znamo kako je teška situacija u današnjem društvu. Međutim ne možemo ne primjetiti kako se dijelovi grada razvijaju, a neki nikako da dođu na red, kao što je npr. Josipovac. Sve propada, mladi nemaju kamo. Zato smo odlučili razgovarati s predsjednikom Vijeća mjesnog odbora Josipovca gospodinom Stjepanom Loinjakom. Gospodin Loinjak se rado odazvao na razgovor, pa evo što smo saznali.

1. Kako je Vaše ime i prezime? Odakle ste?

- Zovem se Stjepan Loinjak, rođeni sam Josipovčanin, imam četveročlanu obitelj (suprug i tri sina) koja mi živi u Josipovcu.

2. Čime se bavite i gdje ste zaposleni?

- Već punih 20 godina radim u gradu Valpovu, trenutno obnašam dužnost glavnog tajnika Zajednice športskih udruga grada Valpova i funkciju rukovoditelja Gradske školske športske dvorane Valpovo.

3. Koje su Vaše glavne obveze kao predsjednika Vijeća mjesnog odbora Josipovac?

- Što se tiče obveza na mjestu predsjednika Vijeća mjesnog odbora Josipovac one se sastoje od sazivanja sjednica Vijeća , vođenja samih sjednica s ciljem da se, u skladu s našim ovlastima koje imamo, donose određeni prijedlozi, koji se prosljeđuju Gradu Osijeku u Poglavarstvo ili Vijeću na daljnje razmatranje, te dolazi do njihova usvajanja ili ne. Također moram imati stalne kontakte s tehničkim tajnikom Mjesnog odbora koji priprema sve materijale potrebite za naše sjednice Vijeća.

•Cilj nam je bio poboljšati komunalnu infrastrukturu

4. Koliko Josipovac ima stanovnika?

- Josipovac trenutno u 34 ulice i 200 domaćinstava, ima 4.500 stanovnika.

5. Koji su najveći problemi u Josipovcu ?

- Jedan od naših glavnih ciljeva u Vijeću Mjesnog odbora Josipovac bio je da u našem četverogodišnjem mandatu pokušamo maksimalno poboljšati komunalnu infrastrukturu u Josipovcu koja je dosta loša, a također smo željeli poboljšati uvjete življenja svih građana Josipovca.

•Problem su neasfaltirane ulice

No, pored mnogih apela i dostavljenih prijedloga upućenih od strane Vijeća MO prema Gradu Osijeku stanje se nije nešto posebno poboljšalo. I dalje su ostale neasfaltirane ulice (Poštanska, Slavonska, M. Gupca, Sunčana, Kolodvorska i naselje M. Gupca I i 2), tako da i dalje te ulice ostaju najveći problem u Josipovcu. Ne mogu ne istaknuti problem koji je prisutan već dugi niz godina, a to je nedostatak adekvatnog objekta, polivalentne dvorane gdje bi se mogli održavati javni skupovi građana, organizirati razne priredbe i ostalo što je od interesa za mjesto Josipovac.

•Veliki nedostatak je dvorana za sve prigode!!

6. Rješavate li probleme sami ili uz pomoć grada?

- Svi problemi koji su prisutni u Josipovcu mogu se riješiti samo uz pomoć grada Osijeka, jer se sredstva za rješavanje komunalne infrastrukture i ostaloga osiguravaju iz proračuna grada , tako da nijedan problem ne možemo riješiti samostalno.

7. Što je prioritet od problema, tj. koji problemi nisu riješeni, a trebali bi biti?

- Već sam naveo neke probleme koji su prioritetni, a to je izgradnja i asfaltiranje ceste u Poštanskoj i Slavonskoj ulici i to cijelom njihovom dužinom, zatim uređenje i asfaltiranje dijelova ulica koji nisu dovršeni i to: ulica Matije Gupca, Sunčane , I. Mažuranića i Kolodvorske, te uređenje dijela cesta u Naselju M. Gupca I i II, te postavljanje kamena tucanika u ulici Stjepana Brodarića. Tijekom protekle godine trebalo se asfaltirati rukometno igralište, no zbog nama nepoznatih razloga to nije učinjeno.

•Sredstva se osiguravaju iz proračuna grada, pa nijedan problem ne možemo riješiti samostalno

Imali smo nekoliko razgovora u svezi izgradnje pješačkog mosta preko Brondin kanala iz pravca Školske ulice gdje su dana obećanja od strane postojeće vlasti u gradu Osijeku da će taj most sagraditi, no do danas ništa nije učinjeno po tom pitanju. Dosta vremena smo posvetili i nalaženju načina davanja podrške za izgradnju Hrvatskog

•Nitko ne zna zašto nije asfaltirano rukometno igralište

doma, jedne polivalentne zgrade koja bi bila u funkciji svih Udruga koje djeluju u mjestu, te mještana Josipovca. Raspravljali smo i o problemima koji su prisutni u Osnovnoj školi Josipovac, gdje su potrebiti veći zahvati u uređenju same zgrade i poboljšanju standarda za sve učenike polaznike osnovne škole, kao i same djelatnike škole. No moram reći da svi naši dodanašnji apeli i razgovori nisu dali pozitivne rezultate.

•Želimo obnavljanje škole, no svi naši apeli nisu dali rezultate

8. Kakvi su sadržaji za mlade?

- Jedina mjesta i ustanove gdje se mladi iz Josipovca mogu okupljati i svoje slobodno vrijeme ugodno iskoristiti su športske i kulturne udruge koje djeluju u mjestu. Kako smo u neposrednoj blizini Osijeka, veći dio mladih svoje slobodno vrijeme provodi u gradu, te s trenutnim stanjem kakvo je kod nas (odnosi se na ponudu sadržaja za mlade), kao predsjednik Vijeća nisam nimalo zadovoljan.

•Kao predsjednik Vijeća nisam zadovoljan sadržajima za mlade

9. Imate li komunikaciju s građanima Josipovca ?

- Što se tiče komunikacije s građanima ona je prisutna uglavnom putem tajnika Mjesnog odbora, jer sve što tišti građane, te vezano uz probleme s kojima se oni susreću trebaju se obratiti tehničkom tajniku, a on nas izvješćuje o tome na sjednicama Vijeća gdje u okvirima svojih mogućnosti pokušavamo pripomoći ili riješiti nastale nejasnoće građana.

•Suradnja s građanima Josipovca je dobra

10. Jesu li građani za suradnju ili je odbijaju?

- Mogu samo reći da u današnjem radu, kako djeluje sadašnje Vijeće mjesnog odbora Josipovac, suradnja građana bila je vrlo dobra, te je većina građana za suradnju, jer ljudi su svjesni da mi nismo svemogući i da se trudimo riješavati probleme u interesu svih građana, pa i nas osobno.

U Josipovcu je potrebno puno promjena

Želimo novu školu

11. Koliko su mještani Josipovca sami krivi za sadašnje stanje ?

- Za sadašnje stanje kakvo je u mjestu ni u kom slučaju ne mogu biti krivi mještani. Mi svoje obveze, koje imamo prema gradu Osijeku, manje-više redovito podmirujemo, no za uzvrat tražimo da se to vrati kroz proračunska sredstva i tu smo mi svi kao građani onemogućeni bilo što učiniti, ukoliko nema dobre volje u gradu Osijeku da se bilo koji problem u Josipovcu pozitivno riješi.

12. Trude li se promijeniti bilo što ?

Od građana sam uspio čuti da se dio mještana potrudio i angažirao kako bi se pojedini problemi što prije riješili (rješavanje asfaltiranja dijela ulice i sl.), što je u svakom slučaju pozitivno, te mislim da svi mi, bili u Vijeću ili ne, moramo dati svoj doprinos da se uvjeti življenja u Josipovcu poboljšaju.

13. Što se trenutno radi u Josipovcu?

Nakon višegodišnjeg predlaganja za postavljanjem kvalitete ulične rasvjete konačno smo svjedoci izgradnje javne rasvjete i to Osječkom ulicom koja je u vrijednosti od 1.000.000 kuna, što spada u kapitalne investicije.

14. Čime ste Vi osobno najzadovoljniji, a čime najnezadovoljniji?

Kao predsjednik Vijeća mjesnog odbora Josipovac mjesta posebnom zadovoljstvu nema previše, no kada se moram odlučiti čime sam najzadovoljniji, to je onda postavljanje dva semafora na mjestima gdje smo imali nekoliko prometnih nezgoda, a gdje su sudionici nezgoda bili djeca. Također sam zadovoljan postavljanjem kvalitetne rasvjete.

Na pitanje čime sam sve nezadovoljan, to bi bio popriličan popis, jer puno toga smo si kao Vijeće zacrtali učiniti, no nismo uspjeli. Bliži nam se kraj mandata i nažalost našim nasljednicima dosta toga ćemo ostaviti da pokušaju riješiti.

15. Imate li kakvu poruku za mještane i učenike OŠ Josipovac?

- Moja poruka bila bi da svi oni koji misle da mogu učiniti više istupe, te svojim znanjem i iskustvom daju doprinos boljitku svih građana Josipovca. Svim učenicima i djelatnicima OŠ "Josipovac" prvo želim puno dobrih rezultata i uspjeha u radu, te da se ove godine krene sa saniranjem same školske zgrade i da ju se dovede u okvire nekadašnjih standarda, kada je to bila jedna od najljepših osnovnih škola u gradu Osijeku i široj okolici.

Sara Horvat, 7.a

NEOBIČNE ZANIMACIJE

U trenucima neučenja radimo što volimo

NARUKVICE

Tena i Ivana rade "ozbiljan" posao... ne prekidajte ih!

Ove školske godine naše vrijedne cure Ivana Miletić (7.a) i Tena Lojnjak (5.b) prihvatile su se ozbiljnog posla. U našu "školsku" modu dodale su ručno pletene narukvice od silka.

Pitali smo Ivanu i Tenu:

Kako ste došle na ideju pletiti narukvice?

Ivana je vidjela od prijateljice, a Tena od sestrične, te su poželjele to naučiti i zajedno pletiti.

Na pitanje je li teško pletiti narukvice složno su odgovorile "NE, JAKO JE ZABAVNO!"

3. Pitali smo ih: koliko dugo to radite?

Ivana: "Ovime se bavim nekoliko mjeseci i super je!", a Tena:

"O, adim ovo već 3 godine!"

I nije joj dosadilo!?

Za one koji žele znati više:

Silk se može naći u svakoj većoj trgovini. Ima ga u raznim bojama, tako da se može prilagoditi bojama odjeće koju nosite. Cure koje su spretnije i kojima je stalo da budu u modi, neka se prihvate posla!

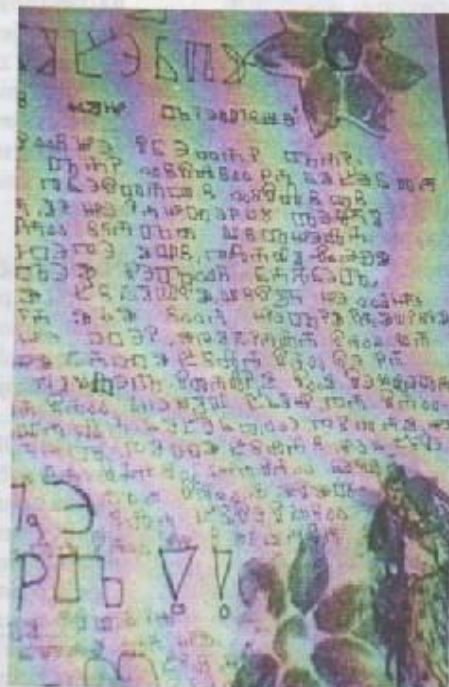
Ivana i Tena pletu sve! Narukvice, privjeske...

6 KARASICA

VERONIKIN DNEVNIK

Nikada nisam umorna za pisanje dnevnika!

Mama... probaj pročitati ako možeš?! HA, HA!!

Još niste otkrili kako sakriti svoj dnevnik, a da ga drugi ne čitaju? Mi ćemo Vam otkriti tajnu... Zapravo stvar nije u tome gdje se dnevnik nalazi, nego u tome koliko ste tajanstveno pisali. Naša prijateljica Veronika Ljutak (7.a) otkriva nam način skrivanja dnevnika od znatiželjnih čitatelja.

Vjerojatno ste mislili da su glagoljica, ćirilica, grčka pisma i ostala zastarjela slova, slova koja su pisali naši pradjedi... Veronika ih je vratila u modu i otkrila da su oni još jedan dobar način skrivanja dnevnika.

Pitali smo Veroniku nešto o njenim počecima pisanja glagoljice:

Zašto pišeš dnevnik glagoljicom, to je jako neobično?

-Kada sam pisala na hrvatskom, mama mi je čitala.

Koliko dugo pišeš glagoljicom?

-Ne dugo. Oko mjesec dana.

Je li ti to zanimljivo i uživaš li?

-Jako mi je zanimljivo i baš zato uživam!

Jesu li ta slova teška za naučiti?

-Meni nisu bila, lagano se uči.

Koliko vremena provodiš pišući glagoljicu?

-Potrebno mi je sat vremena da opišem događaje cijelog dana.

A kako si došla na ideju pisati glagoljicom?

-Prijateljica je pisala glagoljicom. Meni je to bilo zanimljivo, pa sam ju zamolila da me nauči. I naučila sam!

Mogu li sada tvoji ukućani čitati tvoj dnevnik?

-Ne, nema šanse. To je najbolje od svega! Zato to i radim! - veselo je rekla Veronika.

Veronika misli da je to jako zanimljivo i jednostavno za skrivanje djevojačkih tajni... Zato cure, na posao!!!

Ana Hlatki 7.a
Sara Horvat 7.a

STOJI GRAD

VUKOVAR, stoji... snažan... velik... jak... nepobijeden... Cijela škola odala je počast 18.11.2005. svima koji su dali svoj život i dio svog života za Vukovar

Tuga je prevelika...

U petak, 18. 11. 2005., učenici OŠ Josipovac uputili su se u Vukovar, grad koji označava patnju, bol i tugu.

Šada kada smo svjesni posljedica, Vukovar nam znači nešto veliko što nosimo u srcu, hvalu, slavu, suosjećanje...

Iz škole smo krenuli u 8 i 30 puni energije, snage. Šaljivci kao i uvijek, nismo bili svjesni gdje zapravo idemo...

Kada bi netko rekao Vukovar, pomislili bi: rat, tuga, usamljenost, ali i brzo zaboravili sve.

Kada smo izašli iz autobusa i

vidjeli srušene kuće, oni osjetljivi su osjetili ljubav i tugu u srcu, tugu koja je uspjela navlažiti naše oči suzama...

Hodali smo u tišini, iznenađeni, uplašeni... Stali smo kod bolnice gdje je na crnom panou stajao natpis:

"Gdje da tražim svog dragog sina?". Taj je natpis u nama stvarao još veću tugu i zajedništvo. Studenti su svečano recitirali. Nakon toga

U srcu osjećamo tugu za sve pale i nestale uputili smo se dugim, zavojitim i punih uspomena cestama, u dugoj koloni ljudi koji su tako odali počast

Koliko nestalih još?

nestalima i svim žrtvama... Te duge ceste vodile su nas k Vukovarskom groblju.

Hodali smo barem 4 kilometara, ali nije nam bilo teško, jer smo znali da hodamo za ljude koji su branili našu Domovinu. Stigli smo na groblje i približili se bijelim križevima od kojih je svaki postavljen za nestalu, još nenađenu žrtvu. Srca su nam slamali prizori tužnih i razočaranih majki, tuga, suze, bol...

Na groblju je odslužena misa za žrtve stradale u obrani Vukovara. Nakon mise u glavi su nam se vrtjele tužne misli. Po svojim godinama smo još mladi, ali u duši polako shvaćamo ta tužna lica i događaje iz prošlosti Hrvatske i suosjećamo. Uputili smo se kućama. Na izlazu iz Vukovara tiho bi rekli: "Hvala!"

I to bi ponavljali bezbroj puta, samo za VUKOVAR!

Ostao si nepobijeden... Ostao si vječni pobjednik!

UNICEF-OV PROJEKT O NEVASILJU U NAŠOJ ŠKOLI

Znatiželja o ovom projektu nije napuštala nas novinarke, pa smo odlučile razgovarati o tome tko je pokrenuo ovaj projekt i kakvi su dosadašnji rezultati

• *Razgovarali smo s Monikom Šimek, profesoricom psihologije i mentoricom u UNICEF-ovom projektu*

1. Koji su ciljevi ovoga projekta?

Projekt za sigurno i poticajno druženje u školama ili Stop nasilju u školama ima jedan glavni cilj, a to je prevencija i smanjivanje vršnjačkog nasilja u školama. Svi znamo, o tome se danas puno govori i piše, da neka djeca sustavno doživljavaju neugodnosti od svojih vršnjaka ili nešto stariji učenika u školi i oko nje, na putu do kuće, u autobusu i sl. Kroz ovaj projekt želimo poučiti sve učenike da prepoznaju zlostavljanje, da reagiraju na njega, a odrasle potaknuti da obrate više pozornosti na pojavu zlostavljanja i da budu djeci na pomoć.

2. Tko je sve uključen u projekt? (škola, roditelji, učenici)

Svaki razred ima svoja pravila

• *Želimo poučiti učenike da prepoznaju zlostavljanje*

U projekt su uključene škole, dakle učitelji i drugi djelatnici, učenici i njihovi roditelji a surađuje i šira lokalna zajednica (policija, školski liječnici, razne ustanove).

3. Na koji način? Na koji način su organizirane radionice, koliko ih

• *U projektu sudjeluju zaista svi u školi*

a odraditi i tko sve sudjeluje u provođenju ovih radionica?

UNICEF- kao pokretač projekta imenovao je svakoj školi mentora (po struci psiholog ili pedagog) i oni podučavaju učitelje škola za rad s učenicima. Dakle prvo učitelji prolaze radionice, a zatim rade sa svojim razrednim odjelima. Zamišljeno je da se radionice rade povremeno tijekom cijele školske godine, najmanje deset sati razrednog odjela treba biti posvećeno ovoj tematici.

Srediti ću ja tebe!

Da, u projekt su uključene škole iz svih naših županija.

• Suradnju roditelja još čekamo

4. Kakva je reakcija učenika i roditelja na ovakav projekt? Kakva je njihova suradnja?

Učitelji govore da učenici rado sudjeluju u radionicama, da su aktivni. Roditelji su upoznati s projektom na roditeljskim sastancima, a njihovu suradnju još očekujemo.

• Svi žele spriječiti zlostavljanje

5. Imate li povratne informacije o uspješnosti projekta?

Prošle je godine projekt proveden u 121 školi diljem Hrvatske. Povratne informacije govore prvenstveno o tome da je kroz projekt osviješten problem zlostavljanja u školama. O tome se puno više govori i sve te škole spremne su dugotrajno raditi na sprečavanju zlostavljanja.

6. Jesu li svi krajevi uključeni u projekt?

7. Ima li usporedbi o zastupljenosti nasilja prema pojedinim regijama? npr. Osječko-baranjska županija u usporedbi s Dubrovačko-neretvanskom županijom?

Ako usporedimo rezultate ispitivanja u četiri regije Hrvatske i gradu Zagrebu, vidimo da je nešto manje zlostavljanja u Dalmaciji, južnoj Hrvatskoj te Istri i Kvarneru (oko 8,5% ispitanih učenika), najviše u sjevernoj Hrvatskoj (preko 13%), istočnoj

Na radionicama je bilo radno, ali i veselo!

Hrvatskoj (preko 12 %) dok u Zagrebu to iznosi nešto preko 10 % ispitanih učenika.

•Načini zlostavljanja se mijenjaju

8. Kako se najuspješnije rješavaju situacije u kojima je prisutno nasilje? Koje dobne skupine su najviše pogođene? Zlostavljanje se događa kod svih dobnih skupina učenika, ali se mijenjaju načini zlostavljanja. Mogu se uočiti i razlike u načinu zlostavljanja između djevojčica i dječaka. Dječaci češće fizički zlostavljaju (udaranje, guranje, šutanje...), iznuduju (npr. novac) te prisiljavaju na ono što druga osoba ne želi. Djevojčice češće verbalno zlostavljaju: nazivanje pogrdnim imenima, ogovaraju i isključuju pojedince iz svog društva.

Najuspješnije rješavanje situacije u kojima je prisutno nasilje je da s

•Odrasli moraju reagirati

njim upoznamo odrasle osobe (učitelji, roditelji...). Odrasli su odgovorni za sigurnost djece i stoga su dužni reagirati na adekvatan način. Međutim, to

mogu samo ako znaju za slučajeve zlostavljanja. Često su neki učenici promatrači zlostavljanja, ali ne usude se pomoći žrtvi ili suprotstaviti se onome koji čini nasilje. Zato su dužni obavijestiti odrasle koji će znati na koji način zaštititi učenike.

9. Imate li podatke o tome smanji li se nasilje među djecom nakon provođenja ovog projekta ili sličnih radionica?

Rezultati sličnih aktivnosti u Skandinavskim zemljama pokazuju da se zlostavljanje smanjuje 50%, ali tek nakon dvije godine intenzivnog rada na smanjivanju nasilja.

•Volim raditi u vašoj školi

10. Kako Vam je raditi u našoj školi?

U vašoj školi mi je izuzetno ugodno raditi. Za sada sam nailazila na učitelje koji su vrlo zainteresirani za provođenje projektnih aktivnosti i koji žele da škola bude doista sigurno mjesto za sve učenike. U svemu imam podršku i vaše ravnateljice i pedagoginje.

11. Želite li nešto posebno istaknuti?

Željela bih istaknuti važnost suradnje svih sudionika u projektu. Učitelji i nastavnici ne mogu bez suradnje učenika i njihovih roditelja. Pozvala bih

stoga roditelje da se uključe u aktivnosti koje će im ponuditi škola jer bez njih projekt neće uspjeti u potpunosti. Pozvala bih i učenike, osobito one koji su educirani kao vršnjaci pomagači da budu spona između svojih kolega i odraslih,

Radilo se punom parom i s puno truda

•Pozivam roditelje da se uključe u aktivnosti

da pomognu svima koji su doživjeli nasilje, ali da ukazuju i učenicima koji zlostavljaju na neprihvatljivost njihova postupka.

•Rad nastavnika ocjenjujem čistom peticom

12. Kojom ocjenom biste ocijenili odaziv učenika i roditelja u ovom projektu? Ja radim i surađujem samo s nastavnicima i njihov rad ocjenjujem čistom peticom. Zalaganje učenika i angažman roditelja ocijenit će vaši nastavnici.

13. Što biste za kraj ovog razgovora poručili svima u našoj školi, ali i svim čitateljima našeg školskog lista Karašica? Voljela bih da se svi sadašnji, ali i budući učenici vaše škole u njoj osjećaju sigurno i prihvaćeno, da škola bude mjesto druženja i učenja, a da se nasilje iz nje sasvim ukloni. Kako bi se to ostvarilo svatko treba odraditi svoju zadaću što odgovornije: roditelji, učitelji i sami učenici. Svima vam želim puno uspjeha u tome.

•Želim da se svi u školi osjećaju sigurno

Monika Šimek, prof. psihologije mentorica u UNICEF-ovom projektu

Razgovarale: Matea Ilkić i Sara Horvat, 7 a.

PONOVILI SMO SE (ALI NE U BEBE)!

NEKI NOVI KLINCI I NEKI NOVI UČITELJI...

I ove godine (kao i svake, pa zašto bi ova bila drugačija) u našoj smo školi upoznali nove učitelje i učenike, pa evo predstavljamo ih

Mirjana Madžarević (nastavnica fizike)

Novo lice koje se od ove školske godine pojavljuje u našim učionicama i školskim hodnicima je lice učiteljice fizike Mirjane Madžarević. Živi u Osijeku, a predaje fiziku u školi u Josipovcu i Petrijevcima. Nastavnici se u školi sviđa, čemu smo vjerovatno pridonjeli i mi, učenici. Rekla nam je da smo dobri i dodala "učenici ko učenici". Učiteljčin je hobi čitanje, a najdraža knjiga joj je "Mostovi okruga Madison".
Zanimljivost: Nastavnica fizike htjela je biti učiteljica razredne nastave, ali na prijemnom nije dobro pjevala, pa je kao drugu studijsku grupu upisala "fizika - tehnička kultura". Pjevanje nije bilo potrebno kako bi nastavnica poručila učenicima "Budite dobri, pametni i učite!"

Sara Horvat 7.a i Ana Hlatki 7.a

Budite dobri i pametni!

Marijan Čalić (nastavnik zemljopisa)

Prolazeći hodnikom sigurno ste već primijetili novo lice naše škole. Njegovo ime je Marijan Čalić, profesor zemljopisa koji nam dolazi iz Čepina. Osim što radi u ovoj školi predaje i u

Ekonomskoj i upravnoj školi, te Jezičnoj gimnaziji kao profesor bilingvalne nastave (nastava zemljopisa na njemačkom jeziku). O našim učenicima ima dobro mišljenje kao i o učiteljima koji su ga dobro primili. Razgovorom smo otkrili da imamo nešto zajedničko s nastavnikom. Pogodite što? Nastavnik voli knjigu "Čokolada", a mi pravu čokoladu!!!

Matea Iljković 7.a

Ma daj mi barem kockicu čokolade...

Slađana Pandžić (učiteljica engleskog jezika)

Jedna mlada nastavnica engleskoga jezika, Slađana Pandžić iz Osijeka, od ove školske godine radi u našoj školi! Na pitanje kako je raditi u ovoj školi odgovorila je jednostavno: lijepo i dobro! Misli da su je ostali učitelji dosta dobro prihvatili, iako se malo bolje upoznala s učiteljicama razredne nastave. Ona predaje djeci od 1. - 4. razreda i o njima misli da su živahni i nestašni, ali naravno dobri.

Poručuje im da takvi i ostanu! Učiteljica koja se dugo bavila

latinoameričkim plesovima misli da se upornost isplati, a to je ujedno i njen moto!

Ana Hlatki 7.a
Sara Horvat 7.a

Upornost se isplati!

FABIOLA BOBAŠ

Jedno od novih lica naše škole je i časna sestra - vjeroučiteljica Fabiola Bobaš. Ona nam dolazi iz susjedne župe svetoga Luke u Josipovcu.

Najdraža joj je knjiga Biblija, koju je nekoliko puta pročitala. U školi joj je lijepo i sviđa joj se kako su je učitelji, ali i učenici dobro prihvatili, te rado dolazi u školu... Sviđa joj se kako su neki učenici pažljivi na njenom satu i to ju dodatno veseli.

Matea Iljković, 7a

Njezin zaštitni znak su veliko srce i široki osmijeh!

Ovom je dečku najdraže jelo pizza, a naj piće tangerina.. Zove se **Igor Šorša**. U slobodno vrijeme igra nogomet. Ne osjeća se kao novo lice, zato što je tu išao u osnovnu školu. Ostali ročnici su ga dobro prihvatili, zato što se znaju od prije. Učenicima je poručio da budu dobri i da budu svoji!

Ana Hlatki, 7a
Lucija Dujmović, 8b

Budite svoji!

Novost u našoj školi su civilni vojnici. Oni nas uveseljavaju i pomažu svima, pa ih ovom prilikom predstavljamo.

Jedna od seka Čačić (Daria)

Anđela i Darija Čačić (učenice 2. razreda)

Od novih učenika moramo spomenuti dvije sestre blizanke: Anđelu i Dariju Čačić koje su nam došle iz Bizovca.

Sestre pohađaju 2. razred i obje-su

Jedna od seka Čačić (Anđela)

odlične učenice. Škola i nastavnice se objema jako sviđaju. Anđela u slobodno vrijeme skuplja barbi sličice i igra se sa svime što joj dođe pod ruke. Voli jesti sve, a posebno voli cedevitu. Dok Darija skuplja salvete, a najrađe jede pizzu i pije fantu... P.S. Ako nismo napisali dobra imena kod slika, nije čudno, zar ne?

Ana Hlatki 7.a i Sara Horvat 7.a

Dominik Herzog (učenik 4. razreda)

Ove školske godine u našu školu stigao je jedan rak... No, tu se ne radi o pravom raku nego o horoskopskom znaku Dominika Herzoga. Dominik ide u 4. razred, a dok nije došao u našu školu išao je u jednu osječku školu. Za našu školu kaže da mu se sviđa. Čak je i stekao mnogo prijatelja, a kada smo ga

pitali za curu rekao je da ju nema. U slobodno vrijeme igra nogomet i skuplja pokemon karte. Voli jesti pizzu, a najdraže piće mu je Sprite i želja mu je postati dobar nogometaš

Kad narastem bit ću nogometaš

Sara Horvat 7.a
Ana Hlatki 7.a

Željko Roguljić (ročnik)

Novo lice u našoj školi je ročnik Željko Roguljić. Živi u Osijeku, sretno oženjen i otac sinčića. Nadimak mu je Želja i navija za Hajduk! Voli sve što vole mladi. Hobi mu je bavljenje sportom i boravak u prirodi. Željkov moto koji poručuje i svima vama je : " Biti totalno drugačiji od drugih - biti orginalan !", a

Željko je vjerovatno takav orginalan.

Ana Hlatki 7.a
Sara Horvat 7.a

*Zar nisam originalan?!
Frizura govori sve?!*

Darko Jeršek uživa služeći civilnu vojsku u školi (osmijeh mu je uvijek na licu)

I Robert Frank služi civilni vojni rok i zadovoljan je

PUTUJU SVI, ZAŠTO NE BISMO I MI?

SRCOLOVKA

Prva želja nam je bila baciti se u more!

Napokon je došao i taj dan 21.08.2005., dan polaska na Šoltu. Priznajemo, u početku nam se nije išlo, ali ulaskom u autobus sve se promijenilo. Iako vrijeme na putu nije bilo baš obećavajuće, atmosfera u busu je bila odlična. Imali smo i dobru glazbu, zahvaljujući mladom D.J.-u, koji je cijelim putem ispunjavao naše glazbene želje. Cure su ga tako zavoile da su željele da pođe s

Neki su se samo slikali...

nama. Došavši u Split čekali smo trajekt pola sata. Dok smo čekali, primjetili smo da na Šoltu ne idemo sami. Pokraj nas su bili dečki i cure iz Jastrebarskog, koji su nam se na prvi pogled činili antipatični. Nakon pola sata, stigao je trajekt, a putovanje se činilo jako dugačko, iako je trajalo samo sat vremena. Napokon smo došli na Šoltu. Prva i jedina želja nam je bila baciti se u more. No, nije sve bilo tako jednostavno kako se činilo. Prvo smo se trebali smjestiti i raspakirati stvari.

Krenuli smo na plažu, no Sanela nas je pokušala zaustaviti jer joj je nastavnica rekla da ne možemo nigdje dok ona ne dođe. Kako Sanelu nitko nije shvaćao zbiljno, ponovila je to nekoliko puta, ali bezuspješno. Kada je shvatila da ju zaista nitko ne sluša viknula je: »Ne možete nigdje dok ne dođe Kalafata!«. U tom je trenutku naišla nastavnica Kalafatić i rekla: »Stigla Kalafata!«. Svi smo se smijali, a

Spreme smo za party!

Sanela je od neugodnosti otišla u sobu. Kućice su bile dobre, a nakon spremanja svi smo zajedno krenuli na plažu. Bilo je prekrasno. Plaža je bila bolja nego što smo očekivali. Ne da smo se samo kupali, nego

smo se i dobro zabavili. U vodi smo imali tri tramboline, veliku gumenu piramidu (visoku oko 2 m) i igralište za odbojku. Nakon dobra dva sata kupanja spremili smo se za večeru. No svi su čekali zabavu poslije večere, jer poslije večere krenuli smo u disco, gdje smo plesali i zabavili se. Dan ne bi bio savršen da nismo upoznali nove prijatelje. Bili su to dečki iz Jastrebarskog, oni koji su nam bili antipatični na početku! Odmah prvi dan neki su se i zaljubili. Bila je to ljubav na prvi pogled. Porazgovarali smo s njima i oko dvanaest otišli spavati. Istina, san nije bio dugačak jer doručak je bio u osam sati. Za vrijeme doručka sreli smo

Od sunca smo se sakrili ispod palme

Ipak dečki nisu antipatični, zar ne?

naše prijatelje i odmah poslije doručka otišli s njima na plažu. Ostatak dana smo proveli na plaži, sve do večere. Opet disco. Tu su nas dočekala velika iznenađenja. Dobili smo zadatak da se dečki obuku u cure, a cure u dečke. U discu je bila organizirana srolovka. Kao dečko pobijedila je naša učenica Katarina Vestemar Kovač, a kao cura Luka iz Jastrebarskog.

Nagrada im je bila romantični sladoled. Je li bio romantičan samo oni znaju.

Sljedeće smo jutro krenuli na Hvar. Tamo smo posjetili Stari grad i muzej, a poslije obilaska Hvara krenuli smo prema Šolti. Tamo naravno nikad dosta iznenađenja... Dobili smo materijal da napravimo odjeću za "havajsku večer". Svi smo se složili da Dora Cvelbar predstavi našu školu i dobro smo odlučili! Dobila je titulu Kraljice havajske večeri, a iste te večeri birani su kralj i kraljica Šolte. Stvarno smo se dobro zabavili!

Prošlo je i tih pet dana. Bilo je vrijeme da se oprostimo s prijateljima. To je nekima bilo jako teško, jer zavoile smo se.

Iako se taj dan činio tužnim, ostalo nam je lijepo sjećanje na Šoltu i maturalno putovanje koje se događa samo jednom u životu!

Nikolina Ostojić, 8.b
Lucija Dujmović, 8.b

IPAK SE NISMO IZGUBILI

Tražeci kolodvor stigli smo na Dubravu...

Dan kao i svaki drugi. Spremila sam se i otišla u školu. Na nastavi hrvatskog jezika učiteljica je pitala: « Tko želi pročitati bajke H. C. Andersena? » Ja sam se javila i pročitala bajke i mislila sam tu je kraj priče. Međutim tu priča tek počinje.

Učiteljica nam je objasnila da je u našu školu stigao upitnik za kviz « Dobar dan, gospodine Andersen. » Taj upitnik bio je u sklopu Nacionalnog kviza za poticanje čitanja. Trebali smo pročitati njegove bajke i ispuniti upitnik, a upitnik je naša knjižničarka Margareta Princip poslala nazad u Zagreb gdje je održano. izvlačenje. U Zagreb je, iz svake škole koja se prijavila na natječaj, išao jedan učenik koji je ispunio upitnik. Nakon nekoliko dana telefonom su nas obavijestili da sam baš ja izvučena od učenika iz naše škole i da kao predstavnik naše škole idem na veliko finalno izvlačenje koje će se održati u Zagrebu 18.11. u 11:30, u sklopu INTERLIBER festa na Zagrebačkom velesajmu.

Krenuli smo vlakom 18.11 u 5:30, nastavnica Margareta Princip i ja.

Već ujutro je bilo malo napetosti jer sam skoro zakasnila, ali sve je dobro prošlo.

Kada smo došli u Zagreb malo smo prošetali po gradu, Importane galeriji, a zatim smo krenuli tramvajem na Zagrebački velesajam.

Na početku svečanosti su Studio za suvremeni ples i Gradsko kazalište Trešnja izveli baletnu predstavu Ružno pače. Bilo je super!

No, najzanimljivije tek slijedi... Počela je dodjela nagrada. Naša je škola dobila priznanje za sudjelovanje u kvizu i ponosni smo na to. Poslije priredbe i svečanosti dodjele nagrada otišli smo na INTERLIBER fest, kupili pokoju knjigu i zaputili se prema kolodvoru. No, krenuli smo krivim tramvajem i zaputili se prema Dubravi umjesto prema glavnom kolodvoru. Kada nam je postalo sumnjivo (jer vozili smo se gotovo 35 minuta !) pitali smo za pomoć.

Ljudi su nam se smijali kada su čuli kamo trebamo ići, a u tramvaju smo za Dubravu. Mi smo se isto nasmijali, izašli smo iz tramvaja i sjeli u « PRAVI » tramvaj. Stigavši na kolodvor sjeli smo u vlak i odmarali se od svega što smo taj dan proživjeli.

Bili smo vrlo tihi u vlaku zbog toga. Prisjetili smo se lutanja po Zagrebu i opet se dobro nasmijali, te se sretni i zadovoljni vratili u Osijek. Došavši u Osijek krenuli smo svatko svojim putem, ali ovo putovanje sigurno nikada neću zaboraviti.

Anita Hrastinski 6.b

PRIČAM TI PRIČU... NAŠE MALE, SLATKE DOGODOVŠTINE

SRETNA NA POSEBAN NAČIN

Susret s Tadijanovićem ostavio me je bez daha i namamio suze na oči

Dosadan je dan, pada kiša, sva sam nekako neraspoložena i tužna.

Mama mi je došla s posla sretna i tajanstvena. Bili su mi čudni njeni pogledi i njeno smješkanje.

Kao i svaka mama i moja mama me je željela oraspoložiti, ali ovaj put na poseban način.

Odjednom sam poskočila i počela razmišljati što odjenuti, kakvu frizuru, koju torbu, sva sam bila u žurbi i iznenađenju.

A sigurno se pitate što je bilo mamino iznenađenje.

10. studenog 2005. u Zagrebu se održavala promocija knjiga, pod nazivom Interliberfest.

Organizator je bila Gradska i Sveučilišna knjižnica Osijek.

Budući da je moja mama djelatnik knjižnice, mogla sam ići i ja. Došavši u Zagreb obilazili smo razne štandove s knjigama i pri izlasku sam ugledala jednog čovjeka nižeg rasta i prosijede kose. Pomislila sam: "Ljudi, pa to je moj najdraži pisac Dragutin Tadijanović!"

Sva sreća da mi je mobitel bio pri ruci pa sam ga mogla uslikati.

Od sreće, emocije su me preplavile i zaplakala sam.

Još ni danas ne mogu vjerovati da sam ga vidjela i da sam ga slikala.

To je bio poseban doživljaj i vjerujte nikad to neću zaboraviti.

Matea Hjkic 7.a

Generacija

ja 2005. / 2006.

osmaši 2005./06

I OVE SMO GODINE U ŠKOLI NAPRAVILI PUNO TOGA!

Wustenrot stambena štedionica

7.11.2005. u našoj je školi bila dodjeljena nagrada kreativnim učenicima. Pitate se zašto? Učenici od 1.-8. razreda dobili su zadatak Wustenrot stambene štedionice što kreativnije slikom opisati svoju obitelj ili dom. Na slikama se vidio trud naših učenika; bilo je teško odabrati najbolje. Biralu su se tri najbolja rada učenika predmetne nastave i tri razredne nastave. U komisiji su bili: Antonija Kutnjak, Ljilja Romić, Margareta Terzić, Mojica Cvelbar, Strmečki Marija, Vlatka Mihaljević. Wustenrot nagrade razredne nastave dobili su učenici: Iva Romić, 3. mjesto, Marina Galović, 2. mjesto i Marko Tomas 1. mjesto. Nagrade predmetne nastave dobili su: Božidar Klasić, 3. mjesto, Sanela Kutnjak, drugo mjesto i Matija Klasić, 1. mjesto. Čestitamo svim dobitnicima nagrada i nadamo se da će i slijedeće godine biti organizirano nešto slično.
Ana Hlatki 7.a Nikolina Ostojić 8.b

Stigli su pokloni, hura!

KOLAČI

Zamislite, koji bi se osjećaj pojavio u vama, da dođete u školu i vidite stol pun slatkih i slanih kolača, od kojih svaki košta samo 1 kunu?

Jedan običan dan u tjednu, učenici 3. b razreda, pretvorili su nam u jako sladak dan. Već po dolasku u školu vidjeli smo pano, pun slika i tekstova o kolačima. Taj pano nije nas privukao toliko, koliko nas je privukao stol ispred panoa, a tek svi kolači? Njama... Učenici trećeg razreda otkrili su nam i kako su došli na tu ideju. Pokvario im se njihov najdraži CD s pjesmama koje slušaju pod likovnim i još nekim satima. Sa svojom učiteljicom, Ružicom Sitar, učenici su se dogovorili da će peći kolačiće i odjeveni u pekare, prodavati ih za samo 1 kunu. Cijena njihovog CD-a je odprilike 100 kn, što su i uspjeli sakupiti. Bila je to dobra ideja i pun pogodak za nas gladne kolača, pa nam nije bilo puno izdvojiti tu, 1 kunu...

Taj dan i ti fini kolačići, potaknuli su nas, školske novinare, da napravimo anketu među učenicima "Koji kolač najviše volimo?". Učenici su na papiriće pisali ime svog najkolača. Nakon prebrojavanja glasova, poredak je bio ovakav: mađarica 61%, krem pita 24% i rafaelo 15% glasova. Čestitamo "mađarici" na pobjedi!

Ana Hlatki 7.a, Matea Iljkić 7.a, Sara Horvat 7.a

Svi ste dobri, ali "mađarica" je najbolja

Kakav raj za oči... a tek za usta? njam... njam...

DAN ŠKOLE 18.03.2005.

Ovo je bio poseban doživljaj svima

18.03.2005. obilježili smo Dan naše škole. Obilježili smo ga recitalima koje je pripremila nastavnica Lidija Galović s učenicima. Naša škola, Josipovac, dobila je ime po mjestu Josipovac gdje se i nalazi, ali prije svega dobila je ime po sv. Josipu o kojemu su i bili recitali. Taj smo dan obilježili i odlaskom u kino i pogledali film "Baš kao Beckham". Bilo nam je lijepo i zabavljali smo se. Nečeg novog i drukčijeg nikada nije previše.
Anja Josipović, 5.a

Ovaj dan škole je zbog kina bio poseban dan

DANI KRUGA

Kakve fine kiflice...

14. listopada 2005. godine održana je kratka priredba povodom Svjetskog dana kruha.

Priredba je održana u športskoj dvorani OŠ Josipovac. Sudjelovali su: prvi, treći i šesti razredi, koji su ovu priredbu učinili još boljom i zabavnijom. Župnik je posvetio kruhove i ostale krušne proizvode koje su naše bake i majke napravile svojim vrijednim rukama.

Taj dan nekim ljudima znači mnogo kao što znači i nama, jer se svake godine podsjetimo na to kako je i koliko je kruh važan u životu. A koliko ga je ljudi željno to možemo samo nagađati.

Naša je poruka svima: Kad god poželite baciti kruh sjetite se onih koji su ga željni i koji ga trebaju.

Ira Štivić 5.a, Anja Josipović 5.a

Vrijedne ruke su nam pomogle puno!

Radovi, radovi, radovi

U sedmom mjesecu ove godine u našoj školi započeli su radovi radi naše sigurnosti. Naime, proteklih je godina kotlovnica bila u školskoj zgradi, no ove su godine odlučili kotlovnice napraviti izvan zgrade radi već spomenute naše sigurnosti...

...Saznali smo od radnika...

Kako je tekla obnova kotlovnice?

Prvo su započeli građevinski radovi (zidanje temelja...) ,strojarski radovi (montaža kotlova, pumpi...), a na kraju smo provodili struju.

Stara kotlovnica nije imala veliki kapacitet, koristila je lož ulje za razliku od nove kotlovnice u kojoj se koristi plin, koji je puno jeftiniji i ne treba spremište. U svakom slučaju bit ćemo sigurniji, bit će jeftinije i što je najvažnije, grijanje je kvalitetnije. U radu su sudjelovali Vodovod i Firma Stratos d.o.o. Svi su se složili da je trebalo biti ranije gotovo, ali... bolje ikada nego nikada! Predstavnik izvođača je potvrdio kako će grijanje biti kvalitetnije. Dakle nema više smrzavanja... Hurat!!!

Ana Hlatki 7.a, Matea Hljičić 7.a, Nikolina Ostojić 8.b

Kotlovnica nekada...

Kotlovnica sada...

OSNOVAN JE ŠKOLSKI KLUB JOŠKO

Joško je s nama!

U našoj je školi u travnju osnovan Školski klub. Voditeljica toga kluba je učiteljica Snježana Glavaš, koja predvodi djecu uključenu u klub. U klubu sudjeluju učenici od petog do osmog razreda koji na sastanku kluba dobiju zanimljive zadatke, koje izvršavaju

za vrijeme škole. Voditeljica školskog kluba otkrila nam je da je prvi i osnovni zadatak bio izrada Školovnice. U njoj su nabrojani svi projekti koji se obavljaju u školi. Školski klubovi postoje i u drugim školama, a sada smo ga osnovali i mi kako školsku godinu ne bi provodili samo uz učenje nego i uz zanimljivosti i nove animacije. Klub nosi ime "JOŠKO", što je skraćeno od JOSIPOVAČKI ŠKOLSKI Klub Osnovaca.

Zato pozivamo i druge učenike da se priključe stvaranju i radu našeg kluba i u tome im želimo puno sreće...

Lucija Dujmović 8.b,
Ana Hlatki 7.a

Školovnica je naš najveći uspjeh!

NAVIJAČICE

Ove školske godine u našoj školi ima puno novih i zanimljivih aktivnosti, a jedna od njih su i naše navijačice. Klub navijačica vodi učenica osmog razreda koja je ujedno i plesačica Jazz- dancea Dora Cvelbar. S Dorom smo razgovarali i evo što smo saznali:

1. Kada ste počele trenirati ?

Trenirati smo počele početkom ove školske godine 2005./2006.

2. Čija je bila ideja osnivanje kluba Navijačica ?

To je bila moja osobna ideja, koju je ravnateljica podržala i prepustila mi dvoranu za treninge.

3. Koliko često trenirate i imate li dovoljno vremena za treniranje ?

Treniramo svakog petka poslije nastave, a nekad ostajemo i po dva školska sata tako da imamo vremena trenirati.

4. Kada ćete nastupiti?

Najvjerojatnije nastupamo za Božićnu predstavu ili na sportskim utakmicama, ako dodemo do finala.

5. Kako napredujete s treninzima ?

Na svakom treningu radimo jednu osminu koraka više.

6. Koje tehnike koristite na treninzima ?

Tehniku navijačica sa seminara i neke tehnike jazza uz zagrijavanje i istezanje

7. Što misliš, kako će biti na nastupu ?

Bit će odlično, imam povjerenja u svoje prijateljice. Svaki trening su sve bolje, a najdraže mi je što sada imam s kim plesati u školi i podijeliti ono što naučim.

Lucija
Dujmović 8.b

*Pleši... pleši...
KARASIČICA 17*

savjeti za ohrabrenje

Ništa nije teško i ničega te ne treba biti strah! Glavu gore!

Događa ti se često da si drukčiji/a od ostalih prijatelja? Da imaš potpuno različito mišljenje od ostalih i sramiš ga se? Sada je tome kraj!

Tvoji školski prijatelji, novinari, dat će ti nekoliko savjeta za ohrabrenje!!!

1.primjer. U razredu razgovarate o određenoj temi i svi tvoji prijatelji slože se oko istog mišljenja samo ti moraš šutjeti jer se tvoje mišljenje razlikuje.

Savjet: Nemoj šutjeti! Imaš pravo kao i svi izraziti svoje mišljenje. Da nekoga ne zanima tvoje mišljenje, ne bi te ni pitao. Zato, samo naprijed!

2.primjer. Svi ste iz testa dobili ocjenu dovoljan. Nastavnica postavlja pitanje: jeste li zadovoljni, a svi glasno viču daaa! Ti nisi zadovoljan/na i sramiš se to reći.

Savjet: Ti glasno viči neee! To je tvoje mišljenje i ne smiješ ga se sramiti. Takav/takva si kakav/kakva jesi i ne trudi se glumiti nešto što nisi!

3.primjer. Cure/dečki s kojima se družiš svi su moderni, lijepi, imaju cure/dečke. Samo si ti običan/na i osjećaš se nepoželjan/na.

Savjet: Pa da su svi ljudi isti, bilo bi im strašno dosadno. Ljudi su različitog mišljenja, izgleda... Ako imaš svoj cilj teži za njim! A ako se nekom u društvu ne sviđaš, ne mora biti u tvojoj blizini.

4.primjer. Tvoji prijatelji piju, puše i rade još puno toga što ti ne voliš. Ne podnose te zato što ti to ne

radiš, pa su te odlučili otjerati iz društva.

Savjet: Budi hrabar/hrabra, otiđi podignute glave. Ako ti je to potrebno, kod kuće plači. Sjeti se da je sutra novi dan i sjeti se da na svijetu živi oko 6 milijardi ljudi. Započni novo prijateljstvo, jer to je samo još jedno bogatstvo!!!

5.primjer. Skužio/la si da te prijatelji ogovaraju, odbacuju i bježe od tebe. Ne vidiš razlog za to.

Savjet: Zamoli ih da ti u lice kažu što misle o tebi. Možda ćeš tako vidjeti i svoje pogreške. Nije ništa čudno ako si pogriješio/la, pa čovjek si od „kvi i mesa“. Kada oni završe, lijepo im objasni da si takav/takva kakav/kakva jesi i da se nećeš mijenjati zbog njihovih gluposti. Postoje ljudi koji će tebe znati cijeniti!!

Znamo da ima još puno primjera koje nismo nabrojali. Iz ovih primjera i savjeta trebaš zaključiti „da si najbolji/a takav/takva jesi, bit ćeš zadovoljniji/a budeš li se razlikovao/la od drugih i budeš li uporna/uporan u tome što si zamislio. **SAMO, PRVO RAZMISLI O TOME ŠTO TI ZAPRAVO ŽELIŠ, SREDI SVOJE MISLI, BUDI FER PREMA DRUGIMA, VJERUJ U SEBE, BUDI ISKREN, SAMOUVJEREN, NEMOJ NIŠTA RADITI NA SILU. P.S. PAZI DA DOK OSTVARUJEŠ SVOJ CILJ, NE POVRIJEDIŠ ILI ZAPOSTAVIŠ NEKOGA.**

Puno sreće u sličnim slučajevima žele urednice Karašice!!!!

ANA HLATKI, 7.A
MATEA ILJKIĆ, 7.A
SARA HORVAT, 7.A

MISLILI STE DA SU SAMO ŠOLA I EKIPA USPJEŠNI??!

Rukometne zvijezde su jaj cilj

Još prošle školske godine cure iz naše škole, angažirale su se za treniranje rukometa. Kapetanica naše školske ekipe je Nikolina Ostojić, koja je ujedno i najbolja igračica naše ekipe. Čuti ćete što ona misli o tome:

1. Koliko dugo treniraš rukomet?

Nikolina: Rukomet treniram otprilike pet godina.

2. Tj kojim si sve klubovima trenirala i gdje ti je bilo najbolje?

Nikolina: Prve dvije godine trenirala sam u klubu "Radnik". Prestala sam trenirati, to je trajalo oko mjesec dana. Tada sam saznala da se osniva RK Josipovac i primila poziv za dolazak u ekipu. Tamo sam bila oko godinu dana, a sada sam u RK Višnjevac. Najbolje mi je sada u ovom klubu i mislim da sam puno napredovala.

3. Jesu li treninzi naporni? Vježbate li puno?

Nikolina: Ponekad treninzi znaju biti naporni, ali većinom treninge ne doživljavam kao naporne. Kada mi dođu žute minute kažem ja to moram, ja to želim i mogu. Radimo dosta na kondiciji, puno vježbamo i to jako volim.

4. Imate li posebne pripreme i kako ih odrađujete?

Pripreme imamo ljeti. Svako ljeto išio bi se na 10 dana u Mađarsku. No, ove godine zbog školskih ekskurzija nije se moglo ići, pa smo pripreme odrađivali na Višnjevačkom

Stvarno smo jako dobri! Idemo do finala.

igralištu.

5. Je li bilo teško? Koliko su trajale pripreme? Koje ste tehnike koristili?

Bilo je dosta naporno. Pripreme su trajale mjesec i pol dana. U prvom dijelu priprema odrađivali smo vježbe za kondiciju, a kasnije smo počeli vježbati obranu i napad. Pred sam kraj priprema imali smo prijateljske utakmice.

6. Što misliš, kao kapetanica školske ekipe, koje će mjesto naša škola osvojiti na rukometnom natjecanju?

Kako smo počeli ja vjerujem da bi naša škola mogla doći do finala i zauzeti barem 2. mjesto, jer imamo kvalitetnu ekipu.

7. Vidimo da imaš pozitivno mišljenje o tom natjecanju. A što ostale cure iz školske ekipe misle o tome?

Ja mislim da je svaka od njih na

uvjerena i sigurna da možemo doći do finala.

To je ujedno i naša zajednička želja.

Mi vam držimo palčeve i nadamo se da će se vaša želja ostvarit.

**Lucija Dujmović 8.b
Ana Hlatki 7.a**

Možda jednog dana postane rukometašica svjetske kvalitete?!

I NJIHOVE SU RUKE VRIJEDNE!

Pčelice 1.b

Mi smo prvašići 1.b razrednog odjela. Ima nas osamnaest, jedanaest djevojčica i sedam dječaka. Visoki smo od 117 do 133 cm, a teški od 21 do 36,5 kg (naravno bez učiteljice),

Različitih boja ođļu i kose...

Svi smo jedinstveni, neponovljivi, drukčiji...

Ponosni smo što smo učenici Osnovne škole Josipovac i nadamo se da ćemo i mi kao naši prethodnici

biti marljivi, vrijedni i poštteni. Zato nas naša učiteljica zove «pčelicama», samo ponekad «oslicama».

Već smo svašta naučili: sva velika i mala tiskana slova, zbrajati i oduzimati do 5, slušati, uvažavati i

poštovati druge...

Sada se «borimo» s pisanim slovima, a kada ih naučimo sva, onda ćemo vam i puno toga «napisati».

Spremni na velika djela uz vašu pomoć...

Volimo vas sve i molimo da nam pomognete da se što bolje snađemo u našoj i vašoj školi.

Učenici i učiteljica 1.b razrednog odjela.

Cvrčak i mrav

Učenici 2.b razreda ove su godine sve oduševili svojim nastupom s Predstavom CVRČAK I MRAV.

Učiteljica SNJEŽANA GLAVAŠ je s

puno mašte, ljubavi i kreativnosti osmislila predstavu, scenu, glazbu i odjeću malih glumaca. Učenici i učitelji naše škole

predložili su ih jednoglasno za natjecanje

LIDRANO 2005./2006. kao

predstavnike naše škole.

Glumci MALE DRAME su:

HUSAR DOMINIK

KROLO MAJAKLASIĆ MONIKA

TOMAS EVASIROVEC GLORIA

VULIĆ ANITA

MILINKOVIĆ ANDREJ

FARKAŠ STJEPAN

NOVAČKI VALENTINA

Želimo im puno uspjeha na LIDRANU!

Mali novinari

Idemo na Županijsko natjecanje, ako niste znali!

PRVI DAR JESENI

Svake godine 23.rujna učenici veselo obilježe dolazak jeseni. Svi prave maštovite ukrase od plodova i lišća, ukrašavaju odjeću i natječu se u raznim igricama.

To su učinili i ovi dječaci.

P.S. Na županijsko natjecanje idu Cvrčak i mrav, ali i lutkari učiteljice Margarete Terzić. Čestitamo vam!

Baš ste pravi mali jesenski dječaci...

SPAS U ZADNJI ČAS

Izgladnjele stanarice na -10 C zbrinula djeca

Hladno vam je? Smrznuli su vam se nožni prsti? Brzo po suhe čarape i trk do vrele peći! I da znate - dobro ste prošli! Jer, kako li je tek vani ptičicama ovih hladnih siječanjskih dana? Jeste li znali da se temperatura noću spusti i na -20 C?!

Svako jutro mali "skakutavci" vam kucaju na prozorsko staklo - a vi ...

-Baš su slatkii- reći ćete nerazmišljajući da zapravo tako od vas prose malo hrane ili makar sklonište.

E, mi nismo puno razmišljali. Odlučili smo pomoći tim "vrapcima na grani" koji su već naučili koliko je 2+2 gledajući u našu učionicu.

Naš domar Mladen napravio nam je kućicu i postavio je na stablo. Ali ne bilo koje stablo! To je stablo "usvojeno" i sada je naše, a nalazi se u školskom dvorištu. Svatko od nas donio je po nešto za hranilište: suhu hranu za ptice, zrna prosa, kukuruza, suncokreta, kikiriki u ljusci, krušne mrvice, mast ili sjeckane komadiće slanine. Kikiriki smo nanizali na silk, a sjemenke i masnoću pomiješali te napunili plastične posudice i mrežaste vrećice. Sve smo to stavili pokraj kućice i sada čekamo kada će se pojaviti prvi stanar.

-Baš su slatkii! (Neka takvi i ostanu!)

Uz nas ptičice neće biti gladne...

... a neće im biti ni hladno..

Učenici 2. b i učiteljica Snježana Glavaš

CAP PROGRAM

Učenici drugog razreda uspješno isprobali CAP-ove metode Prevencije napada na djecu

OPROSTI ZA KUNGFU!

Učenici drugog razreda naše škole i ove su godine uspješno realizirali CAP-ov program prevencije napada na djecu.

U prosincu 2005.g., pedagoške radionice u tom razredu vodile su pedagoginje Melita Krstić i Miljenka Jakelić, te učiteljica Dunja Ham.

Slogan programa bio je: Svako dijete ima pravo biti sigurno, jako i slobodno. Obradene su 3 teme: otmica, iznuđivanje novca i seksualno zlostavljanje. Kroz igru uloga učenici su naučili prepoznavati opasnosti i kako se s njima nositi.

Nakon radionica, učenici su sve lijepo nacrtali i priredili izložbu radova u školskom holu. Svoje voditeljice učenici su ugostili na prigodnoj čajanci uz domaće kekse. Ovo "učenje" ostat će im u lijepom sjećanju, posebice kada su u pitanju "kung-fu" potezi pri obrani od neznanaca.

Učenici 2.b i učiteljica Snježana Glavaš

UČITELJICA KARATAŠICA

Sitna... ali dinamična...

Zovem se Sandra Privšek. Učiteljica sam razredne nastave. Karateom se bavim, tj. treniram 18 godina. Završila sam trenersku školu pri Hrvatskoj olimpijskoj akademiji tj. obrazovnom centru. Trenersku dužnost obavljam 6 godina.

Nositeljica sam crnog pojasa 3.dan. te se kao takva nalazim na službenom popisu HKS-a i Svjetskog karate saveza, a i u knjizi «Hrvatski majstori karate umijeća».

Licenceni sam ispitivač pri HKS-u za viša zvanja u karateu.

U svojoj natjecateljskoj karijeri ostvarila i postigla sam sljedeće:

- višestruka prvakinja Osijeka (kate i borbe, pojedinačno i ekipno)
 - višestruka prvakinja regije (kate i borbe, pojedinačno i ekipno)
 - višestruka prvakinja države (kate pojedinačno)
 - bila sam studentska prvakinja države (kate pojedinačno)
 - osvajačica brojnih medalja i priznanja na brojnim natjecanjima
 - 10. mjesto na EP
 - 2. mjesto na svjetskom kupu.
- Imam svoj karate klub, zove se Karate klub «Mladost» Osijek, to mi je bila oduvijek velika želja koju sam ostvarila uz veliki trud i rad. U ovoj školi mi je lijepo raditi, a nadam se da ću djecu naučiti i poneki potez karatea.

MALI NOVINARI

Sad ću te srediti

KARATAŠICA 21

NE ŽIVI SE OD SJEĆANJA, ALI LIJEPO IH JE IMATI!

CIJELA LIJEPA NAŠA... JE ZAISTA LIJEPA NAŠA...

Putovati je lijepo, ali najljepše je kod kuće

U petak 27. 5. 2005., u 6:00h krenuli smo na izlet u Sisak, Lonjsko polje. Putovali smo četiri sata. Došavši u Sisak obišli smo Arheološki muzej. U muzeju smo vidjeli stare stvari kojima su se koristili Rimljani. Nakon Siska pošli smo u Čigoč. Tamo nam je vodič pričao o rodama i njihovim gnijezdima. Saznali smo da je Čigoč Europsko selo i da ima 38 gnijezda. U Čigoču smo imali ručak, a poslije ručka smo otišli na jahanje konja i uspjeli smo nagovoriti našu razrednicu Jadranku Husić da jaše konja i bilo joj je lijepo. Konji su bili bijele boje, a zvali su se Zita i Ružica. Zita je imala malo, smeđe ždrijebe. Nakon jahanja otišli smo u Etnografski muzej i vidjeli stare umjetnine, te se zabavili uz jako zanimljivu baku Jagodu koja nam je pokazala kako radi šokačke nošnje. Blizu muzeja bilo je igralište gdje smo odigrali mali nogomet, ali naravno dečki su pobijedili. Brzo smo se vratili jer su nas izgrizli komarci. Moramo vam priznati da su nam uspješno prodali sladolede kojima je rok trajanja istekao još prošle godine! Malo smo sjedili na klupi i komentirali čudnovate zgode u nama nepoznatom prostoru. Nakon razgovora otišli smo u autobus, sjeli na svoja mjesta i krenuli kući zadovoljni jer smo osim odmora i naučili nešto novo.

P.S. Najzanimljiviji trenutak izleta bio je Katarino jahanje konja, jer je u pola jahanja ždrijebe htjelo sisati pa je Katarina nažalost morala prekinuti jahanje.

E da je više ovoga...

Prodali su nam sladoled koji nije bio dobar, ali nismo se dali!

Njezino jahanje prkinulo je ždrijebe, jer je htjelo sisati! Zamislite!

SJEĆANJE NA ŠKOLU

ODRASTI SE MORA

Bivše su se novinarke sjetile i nas!!!

Većina učenika došavši u 8. razred često kaže da jedva čekaju odlazak u srednju. Zar je baš uvijek tako? Pa ovisi kako kome, ali postoji nekakva ravnoteža. Kada se sjetimo osnovne škole, svi postanemo nekako nostalgični. Vrate se sjećanja iz zlatnih dana. Bilo je svega: glupih isprika oko izostanka (gripa od 2 dana, svaki tjedan odlazak kod zubara), smijeha i provala (najčešće pod kemijom, biologijom, hrvatskim), prvih ljubavi. Ali, ne može se poreći da nismo radili i trudili se oko ocjena. Trud se isplatio, uspjeli smo upisati srednju. Sa srednjom školom se očekuje ozbiljnost, ali malo koga ona zapravo promjeni. Ne postanemo preko noći ozbiljni, ali se trudimo.

Kao prednosti srednje škole moglo bi se izdvojiti sljedeće:

Veći krug prijatelja, upoznavanje novih ljudi, bolji provodi.

Nedostatak: putovanja busom (uvijek puno ljudi) Kad se ovo zbroji i oduzme, ravnoteža postoji. Ima onih koji bi se vratili, ali i više njih koji se ne bi. To zapravo ovisi o svakom pojedinačno. Svatko sebe najbolje poznaje, zar ne?

Mi se ne želimo vratiti, ali se svaki dan sa sjetom, ali i veseljem sjetimo nekih prošlih dana u ovim klupama u kojima sada sjede neki novi novinari i novi klinici. S užitkom smo radili Karašicu, želimo da i vama tako bude. Pozdrav vaše bivše novinarke!

Matea Škorić i Ivona Grepo

S veseljem vas se sjećamo!

"LJEPOTA FIZIKE"

U goste su nam stigli učenici I. gimnazije i poklonili nam predstavu "Znanost na rubu"!

Božićna priredba..ali ne kao i svaka druga. Svi sigurno misle kako je i ove godine to bilo uobičajeno slavlje i obilježavanje predstojećih blagdana. Prevarili ste se! Ove su nam godine u goste došli učenici I. gimnazije i za Božić poklonili svoju predstavu *Znanost na rubu*. Bilo je to jedno novo i drugačije iskustvo koje je pokazalo da i fizika može biti lijepa, ali i da se ne mora uvijek sve jednako obilježavati i da su promjene potrebne.

Ovom su predstavom učenici I. gimnazije postigli veliki uspjeh, jer je na Tjednu Fizike u Zagrebu (8.-9. studenoga) proglašena najboljom predstavom u kategoriji srednjih škola i najorginalnijim uratkom pristiglim na natječaj.

Znaš li ti curo tko sam ja?

Djeca su vrištala od smijeha!

Učenici su to napravili pod budnim okom Snježane Novaković, prof. informatike i fizike i Stanislave Kuharski, prof. engleskog i njemačkog jezika. Svojom predstavom pokazali su kako fizika može biti zanimljiva i smiješna, a fizičari su prikazani na komičan način. Jer... ako niste znali ...toliko smo se smijali da su nam suze išle na oči i tražili smo još. No, kako svemu dođe kraj, tako je i ovoj predstavi došao kraj.

Nakon predstave priređen je domjenak za goste iz I.

gimnazije i sve roditelje i od ove će godine, domjenak na

koji su pozvani svi roditelji, biti tradicija, jer se na taj način se želi pokazati svim mamama i tatama što se u školi radi i da su uvijek dobro došli.

Velika nam je želja probuditi suradnju s roditeljima - rekla nam je u razgovoru gospođa ravnateljica

Lovorka Kuduz.

Ovim smo događajem dobili uistinu lijep poklon za

Božić, a mi smo njima zauzvrat dali hrpu osmijeha i

veselih pogleda. Pljesak za kraj, govorio je više od

ičega.

Dođite nam opet!!

S veseljem Vas očekujemo!

Vaši novinari:

Matea Iljkić 7.a, Sara Horvat 7.a i Ana Hlatki 7.a

Bis, bis, bis...

Čime se bave naše mlade novinarske nade

Ponekad sam previše osjećajna

Moje ime je **Valentina Špoljarić**. Učenica sam 5a razreda. Vedre i vesele sam naravi, optimistična, prilagodljiva, a vrlo često i previše osjećajna. Puna sam energije i nikad nemam mira. Zato sam se odlučila baviti sportom. Izabrala sam rukomet. Rukomet je vrlo gruba, brza i

zanimljiva igra.

Počela sam trenirati s 9 godina. Treniram od 15.09.2003. god., a treniram ga i danas.

Namjeravam se i dalje baviti tim sportom, a na treniranje rukometa potaknuo me je timski rad, jer to je sport gdje ne uspijevaš kao pojedinac nego kao ekipa. Trenerica od nas ne zahtijeva da budemo najbolje, već da se trudimo što možemo bolje. Ekipni rad stvara bolji odnos s drugima, tako razvijamo iskrenost i poštenje. Sve dobro što naučimo dok smo mladi, ne zaboravljamo cijeli život.

Bavljenje sportom je zdravo, jer se tijelo razvija. Rukomet me ispunjava i čini sretnom, a to je divan način života. Da to ispunimo, često bi se trebali sjetiti poslovice:

"U zdravom tijelu zdrav duh!"

Valentina Špoljarić, 5a

Zovem se **Sonja Kolak**, imam 11 godina i idem u 5.a razred. Inače je nezahvalno pričati o sebi, ali ja imam puno vrlina i mana, kao i svi drugi. U školi se bavim nekim izvannastavnim aktivnostima.

Obožavam sport, glumu, pjevanje, plesanje i sve što vole moji vršnjaci. Moj prvi javni nastup bila je modna revija odjeće koju su dizajnirali učenici Dizajnerske srednje škole u Villachu u Austriji. Isto tako nastupila sam u našoj školi u showu Djeca pjevaju hitove. Također sam izvodila lutkarske predstave s prijateljima iz razreda. Volim životinje i imam kućnog ljubimca Igija. On je dobio ime po pjevaču Iggyu Papu. Još jedan dokaz da volim glazbu. Jedan od mojih najvećih snova je da postanem pjevačica. To bi bilo ukratko o meni i nadam se da ću u životu još puno toga pisati o sebi, ali i drugima.

Sonja Kolak, 5a

Možda postanem pjevačica?

Moje ime je **Ira Štivić**. Učenica sam 5.a razreda. Vrlo sam vesela, društvena i komunikativna osoba. Moj hobi je rukomet. Rukometom se bavim već tri i pol godine. To mi je najdraži sport. Tim sportom bavim se od svoje osme godine. Godinu dana trenirala sam u RK Osijeku za mlađu ekipu. Treninge imam tri puta tjedno. Ponedjeljkom, utorkom i četvrtkom. Da nema rukometa dane bih provodila sjedeći ispred televizora. Sada treniram u RK Josipovcu i zadovoljna sam. Životni san mi je profesionalno se baviti rukometom i igrati za hrvatsku reprezentaciju.

Držim se poslovice:

"U zdravom tijelu zdrav duh!"

Ira Štivić, 5a

Anja Josipović

Anja Josipović

Ja se zovem Anja Josipović idem u 5a razred, rođena sam 03.06.1994. godine, u horoskopu sam blizanac. Obožavam životinje. Moj hobi je crtanje. Imam razne mane, a najveća mana mi je što sam predobra. Obožavam sport i glazbu. Mrzim narodnjake i jedino volim stranu glazbu. Imam kućnog ljubimca mačka Sebastijana i to je dosada najotkačeniji mačak kojeg sam uopće imala. Imam još i dvije sestre Ivanu i Renatu. To je sve o meni za sada! Želim vam ugodne blagdane i uživajte u našoj Karašici! Poklanjam svim čitateljima Karašice svoje crteže... Možda postanem slavna jednog dana!!

Anja Josipović, 5a

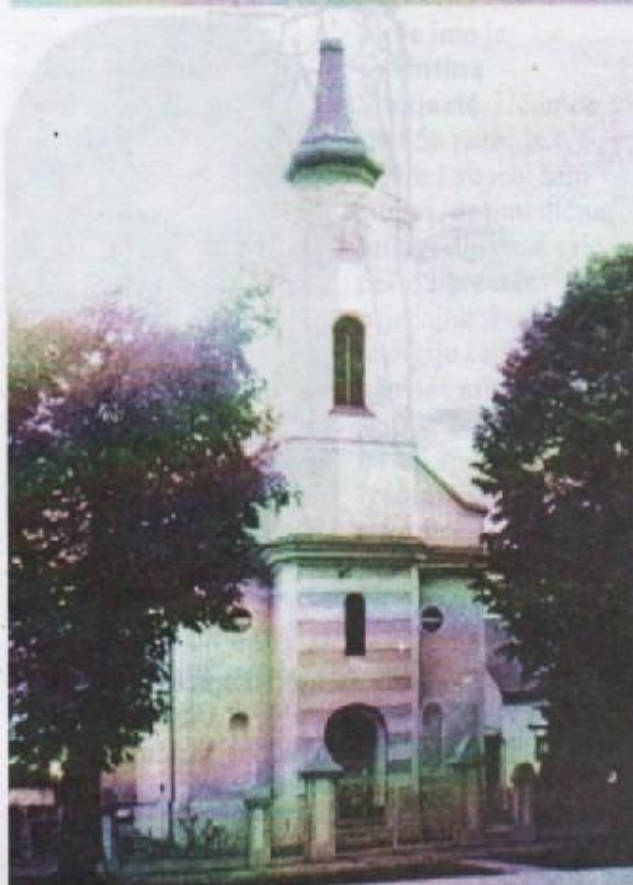
Anja Josipović

Anja Josipović

CRKVA SVETOG JOSIPA

Graditelj Franjo sagradio je današnji Božji dom u Josipovcu

Crkva je prekrasna i zbog svog tornja Hajdebauer, kipar iz Graza, Austrija.

Desno oltar s kipom Blažene Djevice Marije, a lijevo sv. Florijana, također izraden od drveta. Crkvu krase toranj u kojemu su smještene tri zvona. Ona potječu tj. napravljena su 1832., 1868. i 1923. godine. Težina zvona je 120 i 318 kg. Dužina naše crkve je 18 m, širina 7 m, a visoka je 27 m.

Naše bake sjećaju pokojnog svećenika i župnika naše župe u Petrijevcima Franje Jungerta. Još se svi sjećamo i rado se susrećemo s našim bivšim župnikom velečasnim Borisom Gombarevićem-Gombom koji je većinu nas krstio i podijelio sakramente Prve sv. pričesti. Tri je godine s nama u našoj crkvi je velečasni Mato Sočković. Naša crkva je važna i vrijedna građevina iz 19. stoljeća, ali još važnija kao mjesto u kojoj rastemo u vjeri. U našem Josipovcu žive potomci pokretača gradnje crkve, obitelji Neubauer, Pirk i Frajmut.

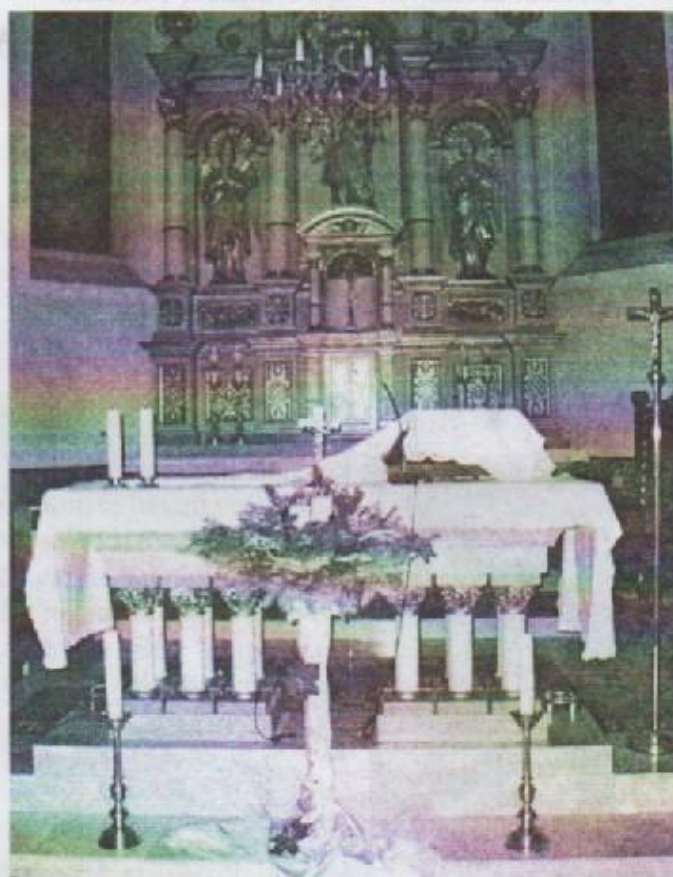
Na svima je da čuvaju i paze crkvu, jer ona je uistinu vrijedna baština našeg malog Josipovca.

Petar Čoklo 8.b

Naš se Josipovac, prema pisanim dokumentima, spominje prvi puta još davne 1786. godine, kada je u barun Prandau vlastelin valpovačkog imanja naselio sedam njemačkih obitelji. Josipovac je nekada bio podijeljen na dva sela, Kravice i Josipovac koje je dijelio i danas postojeći Brondin kanal, koji se ulijeva u korito stare Drave. Stanovnicima Josipovca i Kravica trebalo je mjesto koje će ih okupljati, gdje će se dobro osjećati, živjeti svoju katoličku vjeru, trebala im je crkva. Tako 1883. godine mjesni trgovac Ivan Neubauer, poljodjelci Ivan Pirk i Antun Frajmut te koral Josip Štef pokreću gradnju crkve. Vlastelinski mjernik August Lerch izradio je nacrt crkve koja je jednobrodna. On je ujedno obavljao nadzor nad gradnjom crkve.

Crkvu u gotskom stilu gradio je tada poznati graditelj Franjo Wibiral. Gradnja započinje 1884., a završila dvije godine kasnije, 1886.

Dana 4. svibnja 1886. crkvu je posvetio pečujski kanonik Franjo Troll, opat, kućni prelat Njegovi Svetosti. U crkvi su tri oltara. Glavni oltar je drveni s kipom sv. Josipa. Gradio ga je i postavio Stjepan

Tri su oltara velika vrijednost ove crkve

TEST O ŠKOLI

Zaokruži odgovor koji je najbliži tvom mišljenju i prebroji kojih slova najviše imaš.

1. Tvoji najdraži predmeti su:

- a) fizika, kemija, biologija, matematika
- b) povijest, hrvatski, zemljopis, engleski, njemački
- c) glazbeni, tjelesni, likovni, vjeronauk, tehnički, informatika

2. Tvoja najčešća ocjena:

- a) 4,5
- b) 2,3,4
- c) 1,2

3. Kada čujem da su sati skraćeni :

- a) počnem plakati
- b) skačem od sreće
- c) svejedno mi je

4. Kada dođeš kući iz škole:

- a) štrebam sve za sutrašnji dan
- b) bačam torbu i idem odmarati
- c) trčim kod prijatelja, na zabavu, trening..

5. Kada čuješ da netko nije učio:

- a) držim mu predavanje kako to nije u redu
- b) kažem: " daj 5, ti si legenda "
- c) to ni ne slušam

6. Zaspao si u školi:

- a) sada ću doći uplakan i reći da mi se nešto dogodilo
- b) doći ću i ispričati se što kasnim
- c) ma boli me, sad više neću ni ići

7. Sutra pišeš test za koji nisi učio, a sada ti se spava:

- a) ostat ću budan i štrebati pola noći
- b) naučit ću ono najvažnije, a ostalo se švercat
- c) ma neću ići u školu, " boljet će me zub "

8. Zove te prijatelj da ti kaže da je vidio pitanja iz testa koji sutra pišete:

- a) naučit ću ta pitanja ali i ostalo
- b) naučit ću samo ta pitanja, to je dosta
- c) prekinut ću poziv, baš me briga za pitanja

9. Nastavnica prolazi i nosi tešku torbu

- a) istog se trena dižem i idem joj pomoći
- b) smijem se s ostalim društvom
- c) ne obazirem se

Nastavnica : Što je u pradoba uništavalo biljni svijet?
Josipa Sopjanac : Tvornice!!!

Nastavnica ljutita jer nitko ništa ne uči : Tko ne napiše ništa u testu dobit će jedanaest!
Josipa Sopjanac: Zašto 3 jedinice?!

Nastavnica Vrdoljak: Koje su tri velike protestanske vjere?
Filip Prelčec : Komunisti..

Nastavnica Vrdoljak : Kakav je kruh hostija?

BERO RAK

Iako je sedmi razred i ima više za učiti, ovaj učenik nalazi vrijeme za zabavu. Naravno, riječ je o Bernardu Hermanu, učeniku koji slobodno vrijeme koristi za zabavu. Čepovi kutijica za špiceve, nakon njegovih ruku postanu "rakovi". Naš Bero jako je domišljat, rezucka ih, oblikuje i dobije oblik malog "plastičnog račića". Ovu smo vam zanimljivost otkrili zato što znamo da vas ima puno koji ne znaju što bi sa svojim slobodnim vremenom. Nakon što ovo pročitate, znati ćete kome se treba obratiti kada vam je dosadno...

Ana Hlatki, 7a

10. Dobili ste zadatak donijeti najdraži časopis

- a) donijet ću 24- sata, tamo je sve važno
- b) donijet ću Karašicu, pa radi se o mojoj okolini
- c) donijet ću CHICU, OK

11. Čitaš li Karašicu ?

- a) Da, obavezno
- b) Ponekad
- c) Ne, nikad

NAJVIŠE ODGOVORA A- Ti si osoba koja voli i zna rješavati komplicirane zadatke. Možda si previše vezan(a) za školu. To nije loše, ali ne bi trebao dopustiti da ti djetinjstvo prođe samo uz školu. OK si !

NAJVIŠE ODGOVORA B- Ti si pristojna osoba koja ne želi da joj djetinjstvo bude ispunjeno samo učenjem. Znaš se zabaviti u društvu i među omiljenima si. Iako o tvojim ocjenama u školi ovisi tvoja budućnost.

NAJVIŠE ODGOVORA C- Ti si osoba koja, ako na nešto misli, misli na zabavu i druženje.

Bezbrizan si što se tiče škole, voliš samo predmete na kojima se možeš opustiti. Ako se predomisliš, još imaš vremena za učenje ali i druženje. Nemoj si dozvoliti da ti život prođe samo uz zabavu, jer si ga dobio kao Božji dar!

Ana Hlatki 7.a

ŠALE

-Pričaju glupi i gluhi. I najednom pita gluhi glupog «Koliko je 4 + 4 ? Glupi spremno odgovara 7, a gluhi sav ponosan kaže : «aaa nos ti posran!!!»

Sretnu se dva pijanca i kaže jedan drugomu : « mogu li proći između vas dvojice», a drugi odgovara : « možete ali jedan po jedan!!!»

Plavuša na benzinskoj postaji zatraži pomoć od prodavača. On ju upita hoće li super 98 ili 95?A ona odgovori : « ma neću ni jedan zato što sam mislila da imate ovogodišnji !!!»

Filip Prelčec : Raženi !?!

Svi se mole u razredu osim Nikole Šorše.
Nastavnica Vrdoljak ga pita : Zašto se ne moliš, jesi li vjernik?
Nikola : Ma ne znam, pola, pola

Nastavnica : Kako se ribe pare?
Učenik : Ne znam, nisam ja riba!!!

Nastavnica : Koga nema?
Učenik : Svi ga imamo osim cura!!!

NIŠI ŠAM

10 minuta kasnije...

The End...